

Hoofdstuk één

Een portret van verlangen

Moemf was nog niet opgestaan of hij had al een slecht humeur te pakken. De zon scheen zo warm dat het wel zomer leek, om hem heen zoemden de hommels en in de weide tussen de bomen speelden twee citroenvlinders tikkertje. Het leek wel alsof ze allemaal uitgelaten en blij waren op deze eerste, écht warme lentedag, en Moemf was de enige die mopperig voor zijn deur stond.

‘Hoe kan het ook anders,’ brommelde hij in zichzelf terwijl hij zijn tanden poetste en weer naar binnen ging om ontbijt te maken. Tot voor kort had Sneeuwuil nog elke morgen in de beuk voor zijn deur op hem gewacht. Ze had ijzige douches genomen onder de ijspegels aan zijn dak en elke dag wel nieuwe gekke ideeën bedacht. Nu hipten er alleen kleine, lawaaierige vogels op de takken van de beuk en druppelende ijspegels waren in geen velden of wegen te bekennen.

Sneeuwuil was naar het noorden getrokken, en hij was weer alleen.

Moemf ging op een boomstam zitten. Hier, precies op deze plek, had hij samen met Sneeuwuil gesleed. Ze hadden van een berg sneeuw een sleebaan gemaakt, en waren daar op een dienblad en in een kastlade vanaf gegleden.

Die herinnering maakte Moemf zo verdrietig dat hij naar de beek slenterde. Het water had zich allang van zijn ijslaag bevrijd en danste klaterend van steen naar steen. O, was Sneeuwuil maar hier! Ze leek zo blij met het sneeuwkllokje dat hij voor haar had geplukt. Wat was een klein, wit sneeuwkllokje nou bij die kleurige bloemenzee die hier zo ineens bloeide?

Moemf sjokte terug naar zijn huis, ging aan de kale tafel zitten en staarde naar de kale muren. Hij had niet eens een portret van Sneeuwuil. Anders had hij op z'n minst naar haar kunnen kijken als hij aan haar dacht. Dan was ze toch nog een beetje in zijn buurt geweest.

Maar... wat nou als hij haar schilderde? Dan had hij toch iets voor aan de muur. Een zelfgemaakt portret, ja, maar dat was hoe dan ook beter dan niets.

Hij ging naar zijn schuur, die hij als werkplaats gebruikte. Daar bewaarde hij naast zijn gereedschap ook verf en penselen. Met een schroevendraaier wipte hij het ene blik na het

andere open en vond er rode, gele en blauwe verf in. Alleen de witte verf was uitgedroogd. Uitgerekend de witte. En Sneeuwuil was wit!

Moemf aarzelde. Moemf draalde. Hij dacht na en hij kon maar niet beslissen wat hij zou doen. Uiteindelijk besloot hij naar Hermelijn te gaan. Misschien had die nog een restje witte verf: een hermelijntje moest toch ook af en toe zijn raamkozijnen witten?

Hermelijntje en zijn vrouw Hermeline begroetten Moemf vrolijk, blij dat hij zo onverwacht op bezoek kwam. Ze wilden net aan hun middageten beginnen – pompoensoep – en boden Moemf ook een kommetje aan. Daar zei Moemf natuurlijk geen nee tegen, want als je een Moemf bent, dan zeg je nooit nee als iemand je pompoensoep aanbiedt. Toen de hermelijntjes hoorden waarom Moemf zo plotseling voor de deur stond, waren ze meteen laaiend enthousiast. Wat een goed idee om Sneeuwuil te schilderen! Maar wat bleek: ook hun witte verf was op. Rode en blauwe en gele verf hadden ze in overvloed, ja. Maar witte? Nergens te vinden – omdat ze die juist altijd nodig hadden om de raamkozijnen te witten.

‘Geen zorgen,’ troostte Hermeline Moemf. ‘We maken er gewoon een modern portret van. Moderne schilderijen hebben altijd de verkeerde kleuren.’

Eigenlijk vond Moemf dat maar niets: wat wit was, moest wit blijven. Maar omdat Hermeline zo zeker was van haar zaak én al begon te schilderen – was dat nou een gele Sneeuwuil? – ging ook hij aan de slag. Op een stukje grond in het bos legde hij een vel papier neer. Om te zorgen dat de wind zijn blad niet wegblies, verzwaarde hij de hoeken met stenen. Hij doopte zijn penseel in een blik rode verf, sloot zijn ogen, haalde zich Sneeuwuil voor de geest en begon haar vormen op papier te zetten. Haar buik werd iets te klein. Haar ogen iets te groot, en ze stonden wat te dicht bij elkaar. Ook was Moemf opeens vergeten hoe haar mond eruitzag. Had Sneeuwuil eigenlijk wel een mond?

‘Ze heeft een snavel,’ zei Hermelijn, die – heel modern – op dat moment aan een geel-zwarte Sneeuwuil werkte. Al had zijn Sneeuwuil meer weg van een wesp. Natuurlijk, een snavel – hoe had Moemf dat kunnen vergeten!

De snavel werd iets te lang, bijna zoals die van een ooievaar, maar toen hij er twee korte pootjes onder verfde, leek zijn portret dan toch op een uil. Een nieuw schilderij zou vast beter lukken. Hij begon meteen, want verf hadden ze toch genoeg. Deze keer koos hij groen, waarvoor hij geel en blauw mengde.

Maar het papier leek wel behekst: nu werd haar buik te rond en stonden haar ogen te ver uit elkaar. Toen hij haar gezicht oren gaf – want had Sneeuwuil niet ook oren? – was de echte Sneeuwuil er niet meer in te herkennen.

Hermeline stelde Moemf gerust. Haar sneeuwuil leek ook niet bepaald op Sneeuwuil. ‘Moderne kunst laat nooit zien hoe iets echt is. Hoe minder het portret op haar lijkt, hoe beter,’ zei ze, en ze voegde eraan toe: ‘Waarom probeer je het niet met blauw?’

Na een tijdje kwam oude Mol aangekuierd. Hij ging op een boomstronk zitten, keek naar al die kleurige portretten en vroeg of ze papegaaien schilderden. Moemf voelde zich een beetje beledigd, maar dat duurde niet lang: toen Mol vroeg of ze geen portret van hém wilden maken, begon hij daar natuurlijk met plezier aan. Ze schilderden Mol zelfs een paar keer.

Het liep al tegen de avond toen alle verf op was. Mol – die heel blij was om zichzelf eens met een groene en een rode pels te zien – ging tevreden naar huis. Met zijn ene arm leunde hij op zijn wandelstok, onder zijn andere arm droeg hij het bundeltje portretten. Ook Moemf vond dat het tijd was om op te stappen. Hermelijne rolde zijn schilderijen voor hem op en Hermeline knoopte er een touwtje omheen. Nadat ze Moemf op het hart hadden gedrukt snel weer langs

te komen, begon hij aan zijn terugtocht. Pas toen merkte hij dat hij helemaal vergeten was om verdrietig te zijn. Maar hij miste Sneeuwuil toch nog net zoveel als vanochtend? Daarom had hij toch zoveel schilderijen van haar gemaakt?

Thuis aangekomen vrolijkte hij de muur van zijn keuken op met het portret van de groene Sneeuwuil. Dat was het schilderij waarop ze oren had. Of het nu op haar leek of niet: hij vond het het mooiste portret, en het deed hem aan haar denken.

Gelukkig bewaarde hij het echte beeld van Sneeuwuil in zijn hoofd. En toen hij onder zijn donsdeken kroop en het licht uitdeed, leek het net alsof Sneeuwuil levend en wel voor hem stond. Met die ogen die hem zo vriendelijk aankeken, die zachte, grauwwitte veren en die korte pootjes, waarmee ze toch altijd sneller was dan Moemf. En ineens wist hij het weer: haar korte snavel was zwart.

‘Slaap lekker, lieve Sneeuwuil. Ik mis je,’ mompelde Moemf.

‘Slaap lekker, lieve Moemf,’ zei Sneeuwuil en ze wuifde met haar vleugel.

Of droomde hij toen al?

Fragment uit Annette Herzog & Ingrid en Dieter Schubert, *Morgen ga ik echt, zei Moemf*, Lemniscaat, 2018. Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.